

Některá přání se splní ve chvíli,
kdy je nám to už k ničemu...

SUKUBA 4
ŽÁR

AUTORKA BESTSELLERU *VAMPÝRSKÁ AKADEMIE*

RICHELLE
MEAD

SUKUBA 4

ŽÁR

RICHELLE MEAD

2012

Copyright © 2009 by Richelle Mead
Translation © 2012 by Katrin Mekki
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS HEAT,
vydaného nakladatelstvím Kensington, New York 2009,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Marek Šebesta
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1
V září 2012

ISBN 978-80-7303-736-9

*Pro mou sestru Deb, která sdílí moje názory na zrzavé vlasy,
kokosový rum a chlapy jménem Jay.*

1

Vyspat se se svým terapeutem byl špatný nápad.

Taky jsem to věděla, jenže jsem si nedokázala pomoci. Už tolikrát jsem od něj slyšela: „Proč mi to nevysvětlíte?“ a „Povězte mi, jak se cítíte“. Nakonec jsem vyskočila a rozhodla se mu *ukázat*, jak se cítím. Musím uznat, že na slušného muže, který nikdy nepodvedl svou ženu, to s ním zase nebylo tak těžké a příliš se nebránil. A tím „ne tak těžké“ myslím, že to bylo až směšně jednoduché. Jeho pseudomorálka mi poskytla pořádnou dávku sukubí energie. To, co jsme na jeho gauči dělali, bylo nejspíš tou nejproduktivnější činností, která se tam kdy odehrála, takže mi to nakonec připadalo jako dobrý skutek.

Přesto jsem věděla, že se můj šéf rozzuří, až se o tom dozví, protože to on mi nařídil, abych vyhledala odbornou pomoc.

„Neříkejte to Jeromovi,“ upozornila jsem svoje kamarády a odklepla popel z cigarety do popelníku. „Nechci mít na krku další průšvih.“

S kamarády jsme seděli v boxu v Chladném červnu, což byl industriální klub v Seattlu, ve čtvrti Belltown. Ten podnik byl temnělý a hlučný a většinu výzdoby obstarávaly trubky a roury křižující zdi i strop. Jelikož byl privátní, nemusela jsem tam respektovat zákaz kouření ve veřejných prostorech, což mě potěšilo. Během posledních několika měsíců jsem zjistila, že nikotin je jednou ze zásadních věcí, které mi pomáhají vypořádat se se životem. Další položky na seznamu nezbytností byly: vodka, Nine Inch Nails, neustálý přísun morálních mužů a protivné chování.

„Podívej, Georgino,“ obrátil se ke mně kamarád Hugh. Byl to skřet a něco jako právní asistent mocností pekla. Kupoval pro naše pány duše a plnil nejrůznější úkoly středního manage-

mentu. Měl tmavé nakrátko zastřižené vlasy a byl rozložitý, ale ne tlustý. „Nejsem žádný odborník na psychické zdraví, ale klidně dám ruku do ohně za to, že tohle nebyl nijak užitečný krok na tvé cestě k uzdravení.“

Pokřčila jsem rameny a pohledem přejela přeplněnou místnost, kde jsem hledala potenciální oběti. Našlo by se tu několik mužů, kteří by stáli za to. „No, žádný šampion. Myslím v psychoterapii. Navíc myslím, že už ji nepotřebuju.“

Odpovědí mi bylo ticho, tedy takové ticho, jaké může nastat na tak hlučném místě. Otočila jsem se zase ke svým přátelům. Hugh se ani nesnažil skrývat svůj pohled: *Ty jsi ale magor*. Naši kamarádi vampýři, Peter a Cody, měli aspoň tu slušnost, aby odvrátili zraky. Přimhouřila jsem oči a típla cigaretu.

„Nepředpokládám, že je to někdo, s kým bys chtěla navážno chodit,“ poznamenal nakonec Peter.

„Jasně,“ prohlásil Cody s nadšeně vykulenýma očima. „I když terapeut by jistě byl výborný posluchač. A ani bys mu za to nemusela platit.“

„Platí se to z mojí pojistky,“ vyštěkla jsem. „A nelíbí se mi váš pasivně agresivní postoj vůči mému příteli.“

„Není to zase tak pasivní,“ namítl Hugh. „Máš na víc, zlato.“

„Ten chlap je zkažený a půjde do pekla. Proč je to pro tebe problém? A můj poslední přítel se ti taky nelíbil. Možná by sis měl přestat dělat starosti s mým milostným životem a namísto toho vymyslet, jak dostaneš do postele svou poslední sekretářku.“

Připadalo mi jako podivná hříčka univerza, že se můj současný přítel nezamlouvá žádnému z mých kamarádů. Chodím s černým mágem jménem Dante. Dante nemá ani špetku morálky a mezi jeho vlastnostmi dominuje zahořklost a cynismus. Předpokládali byste tedy, že do téhle party prokletých duší zapadne dokonale, ale z jakéhosi důvodu nezapadl.

„Neměla bys chodit s někým špatným,“ řekl Cody. Všichni jsme nesmrtelní, ale níže postavení nesmrtelní. To znamená, že než jsme zaprodali své duše do pekelných služeb, byli jsme kdysi lidmi. Ve srovnání s ostatními z naší partičky je Cody mladý. Hugh tvrdí, že jemu je už skoro sto let. Peter a já jsme tisíc let

staří. Cody nám tudíž připadá naivní a překypuje okouzlujícím idealismem, který soupeří s tím, jaký jsem kdysi mívala i já.

Všechno mě ale opustil, když se se mnou rozešel můj předchozí přítel Seth. Vyměnil mě za mou kamarádku. Seth byl dobrá duše, byl tichý a nekonečně dobrotivý. S ním jsem věřila v lepší věci, jako třeba v to, že i sukuba jako já může mít nějakou nádeji. Myslela jsem, že jsem zamilovaná – ne, *skutečně* jsem byla zamilovaná. Dokonce i já jsem to dokázala přiznat. Jenže jakožto sukuba vnáším do každého vztahu nebezpečný element. Když mám sex s mužem (nebo ženou – funguje to tak jako tak), kradu jim životní energii, což je síla, která pohání každou lidskou duši. Udržuje mě naživu a sytí mou nesmrtelnou existenci. Čím morálnějšího muže dostanu, tím víc z něj mám energie. Čím víc energie si vezmu, tím víc mu zkrátím život. Spaní s Dantem na mě nemělo skoro žádný účinek. Měl jen málo energie, kterou mi mohl dát, takže náš sexuální život byl relativně „bezpečný“ a já si doplňovala energii s jinými bezvýznamnými muži.

Se Sethem... to byl úplně jiný příběh. Kdybych se s ním vyspala, mělo by to zhoubné následky, a tak jsem to odmítala. Nějakou dobu jsme žili jen z lásky a stavěli na něčem víc než jen na fyzických projevech náklonnosti. Časem se to ale pokazilo a v našem vztahu vznikla spousta problémů. Nakonec se Seth vyspal s mou kamarádkou Maddie. Myslím, že to udělal proto, abych se s ním rozešla, protože doufal, že mě tím ušetří utrpení v budoucnu. Ať už byl ten původní důvod jakýkoli, s Maddie si nakonec během pár měsíců vybudovali vážný vztah.

Moc dobře jsem to nenesla.

„Vám se člověk nezavděčí,“ zavrčela jsem a mávla na číšníka, aby mi přinesl další drink. Ignoroval mě, což mě rozzuřilo ještě víc. „Nelíbí se vám ti hodní. Nelíbí se vám ti špatní. Co teda sakra chcete?“

Náhle se ozval nový hlas. „Prosím, řekni, že je řeč o tvých romantických eskapádách, Georgie. Nic mě tolik nepobaví.“

Vedle našeho stolu stál můj šéf Jerome, arcidémon Seattlu a přilehlé oblasti. Rozzuřila jsem se. Nelíbil se mi jeho výsměšný tón ani to, že mě oslovuje Georgie. Usedl vedle Hughy a číš-

ník, kterého jsem se marně pokoušela přilákat, se okamžitě ocitl u nás. Objednali jsme si další rundu.

Jerome byl dneska zjevně v dobrém rozpoložení, což nám vždycky usnadňovalo život. Měl na sobě černý oblek od návrháře a účes přesně stejný jako John Cusack v nedávném rozhovoru pro televizi, který jsem viděla. To pravděpodobně stojí za zmínku: Jerome si za své lidské tělo vybral klon Johna Cusacka. Sukuby umějí měnit podobu, protože nám to pomáhá při svádění. Démoni – stejně jako andělé – dokážou měnit podobu prostě proto, že jsou to neuvěřitelně mocné bytosti, které existují už od počátku věků. Jsou výše postavení nesmrtelní. Jerome se rozhodl chodit po světě smrtelníků v těle stejném jako ten herec, protože byl jeho velikým fanouškem, i když to neustále tvrdošíjně popíral. Podivné ovšem bylo, že když jsme si takhle někam společně vyrazili, lidé si té podoby nikdy nevšimli.

„Už jsi s námi hezky dlouho nikde nebyl,“ prohlásila jsem ve snaze změnit téma. „Myslela jsem, že máš plno práce s demonskými záležitostmi.“ Proslýchalo se, že Jerome je ve sporu s jiným démonem, ale podrobnosti nikdo z nás neznal.

Aniž se zeptal, vytáhl si z mojí krabičky cigaretu. Po chvilce se konec cigarety sám zapálil. Jerome se předváděl.

„Vlastně se to vyvíjí uspokojivě,“ řekl. Zhluboka popotáhl a pak vydechl kouř a nechal ho kolem sebe kroužit. „O starost méně. Doufal jsem, že utichne i to tvoje neustálé lamentování nad tvým milostným životem, ale to jsem asi doufal v příliš. Pořád ještě chodíš s tím šarlatánem?“

Rozhodila jsem rukama. „Proč všichni Danta nesnášejí? Měli byste ho přijmout za vlastního.“

Jerome se nad tím zamyslel a upřel na mě své tmavé oči. „Rozčiluje mě. Máš na víc.“

„Ježíšikriste,“ povzdechla jsem si.

„Možná by jí to došlo, kdyby nedělala tak stupidní věci, jako že se vyspala se svým psychoterapeutem,“ poznamenal Hugh tónem, o němž patrně předpokládal, že mi prospěje.

Obrátila jsem se k němu s vykulenýma očima. „Slyšel jsi vůbec něco z toho, co jsem říkala?“

„Slyšel jsem toho spoustu,“ odvětil.

Jeromův líný a potěšený výraz zmizel. Upřel na mě oči žhnoucí jako plameny, ale přesto jsem z nich měla dojem chladu. Típl cigaretu a vyskočil. Popadl mě za paži a táhl mě od stolu.

„Pojď se mnou,“ sykl.

Klopýtala jsem za ním chodbou, která vedla k toaletám. Jakmile jsme se ocitli z očí ostatních, přitlačil mě ke zdi a s rozzuřeným výrazem se ke mně sklonil. Choval se jako člověk a to prozrazovalo, jak moc zuří. Klidně nás mohl teleportovat na nějaké izolované místo.

„Tys šoustala se svým psychoterapeutem?“ vykřikl.

Zalapala jsem po dechu. „Moc velké pokroky jsem v léčbě nedělala.“

„Georgie!“

„Proč je to takový problém? Byl dobrá duše. Myslela jsem, že přesně tohle po mně chceš!“

„Chtěl jsem, aby ses zbavila problémů, které máš od té doby, co ti ten nudný smrtelník dal košem.“

Trhla jsem sebou. Bylo to zvláštní. Po rozchodu se Sethem jsem trpěla takovou depresí, že mi Jerome nařídil, abych vyhledala odbornou pomoc, protože už ho unavovalo poslouchat moje „skučení a hořekování“. Chápala jsem, jak je podivné, že mi démon radí vyhledat psychoterapeuta. Ale upřímně, jak by mě mohl pochopit? Jak by mohl pochopit, jaké to je, když vám někdo zlomí srdce? Když jste odtrženi od osoby, kterou milujete nejvíc na světě? Celá moje existence ztratila smysl a připadalo mi, že je nemožné snášet to věčně. Celé týdny jsem nechodila ven a téměř s nikým jsem nemluvila. Izolovala jsem se od světa a utápěla se ve svém žalu. Pak mi Jerome řekl, abych něco udělala a konečně se z toho dostala.

A já to udělala, po svém. Přepnula jsem do opačné polohy. Najednou jsem byla našťvaná – tak strašně našťvaná kvůli tomu, jak se ke mně život zachoval. Za některé neúspěchy jsem si mohla sama. Ale ta záležitost se Sethem? Nevěděla jsem. Nevěděla jsem, co se stalo, a připadalo mi, že mi svět ustavičně křivdí a ubližuje. A tak jsem mu to začala oplácet. Přestala jsem se starat. Vrhla jsem se jen na svou práci sukuby, vyhledávala jsem ty nejmorálnější muže, jaké jsem mohla najít, kradla jsem jim život,

lámala jim srdce a příliš si to nevyčítala. Pomáhalo mi to překonat bolest. Někdy.

„Dělám jen, co mám dělat!“ zakřičela jsem. „Připočítávám si duši za duši. Nemáš si na co stěžovat.“

„Jsi protivná a s každým se jenom hádáš. A nijak se nelepšíš. Už mě to unavuje. Ty už mě unavuješ.“

Strnula jsem a moje nevraživost se změnila v čirý strach. Když vám démon řekne, že už ho unavujete, často to znamená, že budete předvoláni do pekla. Nebo že s vámi skoncuje.

„Jerome...“ Snažila jsem se přijít na co nejlepší strategii. Šarm? Kajícínost?

Ustoupil ode mě a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Moc mu to nepomohlo. Vztek z něj čísel na dálku.

„Pošlu tě pryč. Předám tě někomu jinému.“

„Co?“ Vztek se mi zase vrátil a na okamžik přehlušil i můj strach. Předat sukubu někomu jinému znamená velikou urážku. „To nemůžeš udělat.“

„Můžu dělat, co chci, a basta. Zodpovídáš se mi.“ Zpoza rohu vyšel hubený mladík a mířil k toaletám. Jerome na něj upřel děsivý pronikavý pohled. Muž vyjel a spěšně se zase vrátil, odkud přišel. „Ve Vancouveru je arcidémon, který chce někoho, kdo by dohlížel na místní kult, který ho zajímá.“

„Kde...“ Poklesla mi čelist. „Myslíš Vancouver v Britské Kolumbii? Posíláš mě do *Kanady*?“ Sakra. Vážně jsem zašla příliš daleko. Ve státě Washington je taky Vancouver. To by nebylo zase tak špatné. Aspoň bych zůstala v domácím prostředí.

„Chce sukubu, protože má jen jednu a nemůže ji odvelet od její práce. Skoro jsem zvažoval, že bych jim poslal Tawny.“ Ušklíbl se při zmínce o nové a velice neschopné sukubě. „Ale ona není... optimální. Tebe jsem se nechtěl vzdát, ale teď si myslím, že stojí za to načas postrádat užitečnou sukubu, abych se zbavil trnu v patě. Potřebuju trochu klidu a ticha.“

„Hele, Jerome,“ řekla jsem a doufala, že to zní kajícně. „Co chceš, abych udělala? Mám jít za jiným psychoterapeutem? To klidně můžu. Najdu si ženu. Ošklivou. A pokusím se už se takhle nechovat a...“

„Je to moje rozhodnutí, Georgie. Potřebuješ se něčím zaměstnat a Cedric bude mít radost. Myslí si, že sukuba se nejlépe infiltruje do toho malého kultu uctíváčů ďábla.“

„Uctíváčů... Cože? Ty myslíš satanisty?“

„Něco takového.“

Vytřeštila jsem oči. „Satanisti z Kanady? Posíláš mě do skupiny kanadských satanistů?“

Jeho jedinou odpovědí bylo pokrčení rameny.

„Kdyby se to stalo někomu jinému, bylo by to k smíchu,“ poznamenala jsem. „Ale proč to vlastně děláš? Odkdy někomu pomáháš – natožpak jinému démonovi?“ Démoni mají sklon chovat se k sobě navzájem šíleně soutěživě.

Jerome ani tentokrát neodpověděl. Vzal si cigaretu – když měl svoje, proč si předtím bral ode mě? – a znovu předvedl ten trik se zapálením. Když si dlouze potáhl, už nepůsobil tak napjatě.

„Jde ještě o něco jiného,“ prohlásila jsem obezřetně. „Využíváš mě, abych využila jeho. O co jde doopravdy?“

„Jsem prostě altruista,“ řekl a obrátil oči k nebi.

„Jerome...“

„Georgino,“ opáčil s tvrdým pohledem. „Nemáš právo zpochybňovat moje rozhodnutí, zvlášť když mě poslední dobou tak hrozně štvěš. Teď si běž sbalit věci a opraš si metrický systém.“